

στοῦ διὰ τὰς παρεκτροπὰς καὶ τὴν λαγνείαν τοῦ, τοῦθ' ὅπερ, ὡς βλέπετε, καθιστᾷ τὸν ἄνδρα λίαν σεβαστὸν διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὴν εὐγενῆ ἀγαγωγὴν τοῦ. Τίς σήμερον δύναται νὰ καυχῇ ὅτι ἡ οἰκογενεὶα τοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Σταυροφόρων;

(ἔπεται.)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΟΝ.

Εἰς τὴν οὕτω καλουμένην Διπλωματικὴν τέχνην, εἰς τὴν Ἱστορίαν, τὴν Τοπογραφίαν καὶ τὴν Γλῶσσαν δὲν εἶναι ἴσως ἀνωφελὲς καὶ ἡ δημοσίευσις τῶν Αὐτοκρατορικῶν Χρυσοβούλλων. Ἦδη λοιπὸν καταχωρίζομεν ἐν τοῦ Πρεσβυτέρου Αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου, ληφθὲν ἐκ τινος ἀντιγράφου παρὰ τῷ Ἰππότη *Ἀνδρέᾳ Μουστούδῃ*. Τὸ πρωτότυπον εἶναι εἰς Μερβράναν καὶ σώζεται μετὰ τῶν κειμηλίων τοῦ ἐν Ἀθῶ Μοναστηρίου τοῦ Ξηροποτάμου. Ἔχει ἐπὶ κεφαλῇς πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνδρονίκου Αὐτοκρατορικῶς ἡμφιεσμένου. Φέρει δὲ χρονολογίαν ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου 6810, ἥγουν 1302 τοῦ Σωτηρίου Ἑτους. Εἰς τὰ χρονικά τοῦ Γεωργίου Φραντζῆ ὑπάρχει ἕτερον Χρυσόβουλλον ὑπὲρ τῶν Μονεμβασιωτῶν καὶ ὁ Ἱστορικὸς τὸ ἀποδίδει εἰς τὸν νεώτερον Ἀνδρόνικον. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἤρχισε νὰ βασιλεύῃ τὸ 1327, γίνεται ὁλον ὅτι τὸ Χρυσόβουλλον, τὸ ὁποῖον φέρει χρονολογίαν 6825, ἥτοι 1317 καθ' ἡμᾶς, πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν πάππον τοῦ, ἥγουν τὸν πρεσβύτερον Ἀνδρόνικον. Κρίνομεν ἀνωφελὲς νὰ σημειώσωμεν ὅτι πολλὰ χωρία τοῦ Ἀντιγράφου διωρθώσαμεν, ὅπου ἦσαν προφανῶς ἐσφαλμένα.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩΙ ΤΩΙ ΘΕΩΙ

ΠΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Τῶν ὅσα τῇ τοῦ κρείττονος μερίδι παρηστισοσὺν θεοφίλους διαθέσεως καθάπαξ ἀφοσιωθέντων τε καὶ ἀνατεθέντων, ἀδιάσπαστά τε καὶ ἄσυλα ἔσται, διαμένειν τε καὶ διατηρεῖσθαι, οἱ τε ἐξωτερικοὶ νόμοι καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς τῷ ὄντι θεοὶ τε καὶ σεβάσμιοι, διακελεύουσι καὶ διαβρῆδην θεσπίζουσι. Διὸ καὶ ἀφορήτοις ποιναῖς, κεφαλικῇ τε

τιμωρία τοὺς Ἱεροσύλους καθυποβάλλεσθαι παρὰ παντός ἀπεφάνθη κριτηρίου, καὶ μάρτυς ἡμῶν ἀνεξάλειπτος παρὰ τῇ Θεῇ Γραφῇ (α) Ἀχάρ μὲν, ὁ υἱὸς τοῦ Ζαρά, ὁ τὴν ψιλὴν κεκλόφως, τὸ ἀνάθημα· ἔτι δὲ οὐκ ὀλίγοι παρὰ τοῖς τῶν ξοάνων θρησκευταῖς, καὶ πονηρῶν δαιμόνων λατρευταῖς, οὓς τινες οὐ τοῦ παρόντος κατάλεγειν καιροῦ. Πᾶσα γὰρ θεοφιλὴς ψυχὴ ἢ τῶν τοιούτων αἰσθημένη ἀτοπημάτων, δεδειγτομένη φρίκη συνέχεται, ὅτι ἐν τοῖς πάγμασι τῶν Ναζηραίων τοῖς τοῦ κόσμου μὲν ἀποταξαμένοις, τὸν δ' ἐλαφρόν τοῦ Κυρίου ζυγὸν ἀραμένοις, καὶ δικαιοσύνην πᾶσαν ἐκτελεῖν ἐπαγγελλομένοις, τοιαῦτα τινα ἐνεργεῖται ἀδικήματα. Ταῦτα τοι ἡ Εὐσεβὴς ἡμῶν Βασιλεῖα βουλομένη τὰ ἀσεβήματα ταῦτα ἐκ μέσου ποιήσασθαι, τὸν παρόντα Χρυσόβουλλον ἐκδίδωσι λόγον· δι' οὗ ἀκριβοῦνται μὲν προφανῶς τὰ τε κτήματα μετόχιά τε καὶ τόπια· ἔτι δὲ καὶ περιορισμοὶ τῶν ὁρίων τῆς Σεβασμίας Μονῆς τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Βασιλείας τῆς ἐπικεκλημένης μὲν Ξηροποτάμου, τιμωμένης δὲ εἰς ὄνομα τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἀγίας Σταυρώσεως, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ πλουτισμὸν τοῦ τιμίου Εὐλου· καὶ εἰς ὄνομα τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, διὰ τὸ τὸν χώρον αὐτὸν κληρὸν εἶναι τῆς ἁγίας Μητρὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ εἰς ὄνομα τῶν Καλλινίκων ἀθλητῶν ἁγίων μου Τεσσαράκοντα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ τεθησαυρίσθαι πάντα τὰ τῶν μαρτύρων ἅγια λείψανα, παρὰ τῆς πρώτης κτητορίας αἰοδίδμου Βασιλίσσης Πουλχερίας τῆς παρθένου· καὶ γὰρ, διὰ παλαιγενῶν χρυσοβούλλων λόγων καὶ προσταγμάτων, Βασιλικῶν συγγελίων τε καὶ φιλοτιμήσεων Πατριαρχικῶν καὶ Ἀρχιερατικῶν ἀφιερωμάτων, κτήματα διάφορα ἐν διαφόροις τόποις κέκτηται, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ τὸ περὶ Ἱερισῶ Μετόχιον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, μετὰ καὶ ἐνὸς πύργου καὶ ἐτέρων οἰκημάτων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς παροίκων τε καὶ προσκαθημένων. Ἔτι εἰς τὸ χωρίον Γομάτου ἕτερον μετόχιον, μετὰ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἐκκλησίας τῶν ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, καὶ ὧν αὐτὸ κέκτηται ἀμπελοχωραφίων τόπων. Ἔτι ἕτερον εἰς τὸ χωρίον Κουσλᾶς μετὰ καὶ πῶν ἐν αὐτῷ παροίκων καὶ τῆς περιοχῆς καὶ νομῆς αὐτοῦ. Ἔτι ἕτερον μετόχιον Λογικὸν καλούμενον, τὰ δύο δηλονότι ὁλόκληρα παλαιοχώρια τοῦ Κοσκανά καὶ τοῦ Σάρτη καλούμενα,

(α) Ἰσως, Ἀχάν υἱὸς Ζαμβρί υἱοῦ Ζαρά· Ἰησοῦς Ν. Ζ. §. 48

ὧν ἡ περιοχὴ τούτων ἄρχεται ἐκ τῆς θαλάσσης, ἕως τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ ἐπικεκλημένης Ζυγός, ἐκ τοῦ Ἀρμενιστοῦ δηλαδή, καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸ τοῦ Δαμιανοῦ καλούμενον σπήλαιον, καθεῖθεν εἰς τὸν τοῦ ἀνώφερῆ, καὶ τούτου εἰς τὰς θεμονίας, καθεῖθεν εἰς τὸν Ζυγόν, καὶ τούτου εἰς τὴν Ἀρκουδοκέφαλον πέτραν, καὶ ἐκ ταύτης κατέρχεται εἰς τὸν χείμαρρον καὶ τελευτᾷ περὶ τὸν αἰγιαλὸν εἰς τὸν Μέγαν Πλατάνιστον, ἔχων ἐντὸς τῶν ῥηθέντων περιορισμῶν διάφορα οἰκήματα καὶ ἓνα πύργον καὶ μίαν ἐκκλησίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ παροίκων καὶ προσκαθημένων. Ἐτι ἕτερον μετόχιον εἰς τὸν Ὀρμήλιον μετὰ καὶ ἐνὸς πύργου καὶ μιᾶς ἐκκλησίας καὶ διαφόρους οἴκους. Τὰ δὲ ὁροθέσια τούτου, τὸ κάτωθεν μέρος ἔχει τὴν θάλασσαν καὶ τὰ τρία χωρία, τὸ μὲν τοῦ ἁγίου Δημητρίου καλούμενον, τὸ δὲ Βατοπεδίου, καὶ τρίτον Φελόνια· ἐν οἷς μετοχίαις ἄλλος τις τόπον οὐκ ἔχει οὐδὲ βῆμα ποδός. Ἐτι δὲ καὶ εἰς τὴν νῆσον Θάσσον, εἰς τι χωρίον Θεολόγος καλούμενον, ἐν μετόχιον μεθ' ἐνὸς ὀλοκλήρου ἐλαιῶνος. Ἐτι καὶ εἰς τὴν Νῆσον Νάξον, ἥτοι Ἀξίαν καλουμένην, ἐν μονήδριον τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων μου μαρτύρων Τεσσαράκοντα μετὰ ἀμπελώνων καὶ ἀγρῶν, ὥσπερ μοδίων ἐπτακοσίων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἐν κάθισμα, καὶ μίαν ἐκκλησίαν παρὰ τὴν θάλατταν τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου τοῦ θαυματουργοῦ ἐν τῇ ῥηθείσῃ νήσῳ· πρὸς τούτοις κέκτηται διαφόρους ὑδρομυλῶνας ὀλοκαιρινούς εἰς διαφόρους τόπους· κατὰ τὸν Ὀβροχόν, δύο· εἰς τὸ Κοντογλύκο, ἓνα· εἰς τὸ τοῦ Συμεῶν, δύο· εἰς τὸν Κουσλάν, τὸ Ἀγρίδιον, ἓνα· εἰς τὰ Χουδινά, ἓνα· εἰς τὸν Βουλβόν, ἓνα· εἰς τὸ τοῦ Λαγκαδά, τρεῖς· ἕτερον μετόχιον εἰς Κασσάνδραν μετὰ μυλῶνων καὶ γῆς, ὥσπερ μοδίων πεντακοσίων. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν συνόψει εἰς φανέρωσιν ἀληθείας, οὕτω κατεστρώθησαν ἐν τῷ παρόντι Χρυσοβούλλῳ· ἐν γὰρ τοῖς προεκδοθεῖσι δυοῖς χρυσοβούλλοις λόγοις, τὰ πλείω τούτων διώρισταί τε καὶ προδήλως ὠροθέτῃται. Ἐπεὶ δὲ αὕτη ἡ Σεβασμία Μονὴ τῆς Βασιλείας μου ἀρχαιστάτη καὶ πρεσβυγενὴς τῶν ἐν τῷ Ἀθῶ Μοναστηρίων καθέστηκεν, ἀκολούθως καὶ τὰ ὁροθέσια αὐτῆς πέρα τοῦ μετρίου ἐξετείνοντο· καὶ γὰρ εἰς τὰ αὐτῆς τόπια πολλὰ μοναὶ ἀνεκτίσθησαν. Καὶ ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν τυχόντων παραχαράττωνται ὅρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν, καὶ ἀδικῇται ἡ τῆς Εὐσεβοῦς ἡμῶν

Βασιλείας σεβασμιωτάτῃ Ἀγίᾳ Μονῇ, καταστρωννύομεν ταῦτα ἐν τῷ παρόντι Χρυσοβούλλῳ· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Σεκρέτῳ τοῦ Γενικοῦ Λογοθέτου, καὶ προσέτι ἐν τῷ τῆς μεγάλης Σακκέλλης. Προσάττομεν λοιπὸν ἵνα μηδεὶς ἔχῃ ἄδειαν ἀποσπᾶσαι τι ἐκ τῶν ἄνωθεν γεγραμμένων ἐν τῷ παρόντι Χρυσοβούλλῳ, ἵνα μὴ ὑπόδικος γένηται τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι. Εἰς γοῦν μόνιμον καὶ διηνεκὴ τὴν ἀσφάλειαν τῶν τε κτημάτων μετοχίων τε καὶ περιορισμοῦ ὁρίων τῆς ῥηθείσης Σεβασμίας Μονῆς τῆς Εὐσεβοῦς ἡμῶν Βασιλείας ἐγένετο καὶ ὁ παρὼν Χρυσόβουλλος Λόγος τῆς Βασιλείας μου, καὶ ἐξεδόθη αὐτὸς κατὰ μῆνα Αὐγουστον τῆς νῦν τρεχούσης τρισκαιδεκάτης Ἰνδικτυῶνος τοῦ ςωί. ἔτους ἐνῷ καὶ τὸ ἡμέτερον, Εὐσεβὲς τε καὶ Θεοπρόβλητον ὑπεσημῆνατο Κράτος.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤῳ Τῷ ΘΕῳ ΠΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΡΩΜΑΙΩΝ ΔΟΥΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΜ-
ΜΗΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

(Ἐκ τῆς Ἰονίου Ἀνθολογίας.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΣΟΦΙΑ· ΚΑΡΑΘΕΟΔΩΡΗ·
ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ἦν· ἐπιμήκιστον! (*)

« Μέντοι γε ἐν εἰκόνι διαπορεύεται ἄνθρωπος »

Ψαλμ. ΛΗ'. 7.

Ἐκ τῶν λεπτῶν δακτύλων σου τῶν ἀριστοδαιδάλων,
Γλυκεῖα κόρη ἔμελλε λοιπὸν μεταξὺ ἄλλων,
Νεκρογραφία ἑναγχοῦ τοιαύτη νὰ προκύψῃ,
Καὶ προσαχθεῖσά μοι οἰκτρὸν οἰκτρῶς νὰ καταθλίψῃ.

(*) Τοὺς περιπαθεῖς τούτους στίχους ποιήσας ἀπέστειλεν ὁ Κ. Ἠλίας Τανταλίδης, τῇ Κ. Σοφίᾳ Καραθεοδωρῇ, ἣτις ἔγραψε καὶ ἐδώρησε τῷ ποιητῇ εἰκόνα τῆς πρὸς μητρὸς αὐτῆς θείας, τῆς πεπαιδευμένης μὲν, ἀώρως δὲ θανούσης Κ. Αἰκατερίνης Δοσίου. Οἱ στοῖχοι οὗτοι ἐδημοσιεύθησαν καὶ διὰ τῆς Νέας Πανδώρας.